

Sygn. akt II UK 535/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku I. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 29 maja 2013 r.

Zarzucono błędne przyjęcie, „iż niezgodność z Konstytucją RP przepisów art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw - stwierdzona wyrokiem TK z 13 listopada 2012 roku wydanym w sprawie o sygnaturze K 2/12 – nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą o wznowienie postępowania, co spowodowało na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. oddalenie skargi o wznowienie postępowania po jego wznowieniu w oparciu o art. 401¹ k.p.c., choć wykładnia ta jest błędna, gdyż art. 103a ustawy w zw. z art. 28 ustawy zmieniającej nie mógł stanowić podstawy wstrzymania wypłaty emerytury ubezpieczonej, następnie oddalenia jej odwołania i apelacji, skoro w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły

prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, w tym także do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., której wypłatę podjęto po tej dacie z uwagi na uchylene z dniem 8 stycznia 2009 r. art. 103 ust. 2a ustawy na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z dnia 24 grudnia 2008 r.) i wejście w życie art. 45. ust. 1 ustawy o emeryturach kapitałowych – jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP, a zatem wstrzymanie wypłaty emerytury wnioskodawczyni naruszyło prawo materialne, gdyż wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy i w dacie wydania decyzji o wstrzymaniu wypłaty emerytury nie obowiązywała norma prawna, która stanowiłaby podstawę materialno-prawną do wstrzymania wypłaty świadczenia emerytalnego”. Zarzucono także naruszenie art. 213 § 2 i art. 477⁹ § 2 w zw. z art. 477¹³ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 24 kwietnia 2013 r., II UK 299/12, niepubl., stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie ma zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Podobnie orzekały Sądy Apelacyjne (zob. wyroki Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 kwietnia 2013 r., III AUa 974/12, LEX nr 1316284, 9 kwietnia 2013 r., III AUa 975/12, LEX nr 1322707, Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 marca 2013 r., III AUa 212/13, LEX nr 1314786, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 17 kwietnia 2013 r., III AUa 1448/12, LEX nr 1322572).

Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 jest utrata mocy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako

warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.

Trafnie więc w zaskarżonym wyroku stwierdzono, że „wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, skutki prawne wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. nie znajdują do niej zastosowania. Z tego wyroku jasno wynika bowiem, że wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. przepis art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., jest przepisem niekonstytucyjnym, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP. Przepis ten nakładał bowiem na osoby, które nabyły już prawo do świadczenia, skutecznie spełniając wówczas obowiązujące warunki, to jest osiągnęli wiek emerytalny i wykazali się odpowiednim stażem ubezpieczeniowym, by po raz kolejny wykazały swoje prawo do pobrania emerytury, poprzez spełnienie dodatkowego warunku to jest rozwiązania dotychczasowego stosunku pracy. Natomiast wobec pozostałych osób, to jest osób, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., jak i po 31 grudnia 2010 r., powyższy wyrok nie znajduje zastosowania. Skoro wnioskodawczyni nabyła emeryturę w marcu 2007 r., to powyższy wyrok TK nie ma zastosowania do jej sytuacji”.

Z tego względu, skarga nie nadawała się do przyjęcia do rozpoznania, ponieważ nie spełniała przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.